

Scénář k rozhlasové reportáži
Rozhovor s panem Milanem Simonem
tým ZŠ Světica

Milan Simon bydlí nedaleko naší školy ve Světicích. Narodil se dva roky po druhé světové válce, v září 1947. V 50. letech zatkli jeho otce, který byl odsouzen na čtyři roky do jáchymovských dolů. Dětství tak strávil sám s maminkou a starší sestrou. V 60. letech byl na vojně, ze které má hrozný zážitek.

„Kdo tam byl trošku slabší nebo se projevil jako slabší osobnost, tak ty lidi, který k tomu měli sklony, tak si na něj zasedli a šikanovali ho neskutečným způsobem a tenhle ten kluk to psychicky neunesl, ukradl samopal hlídce a utek na nádraží do Bohušovic a tam se zastřelil jo, no a protože jsem měl službu v té době zrovna, tak mně řekli abych tam jel a identifikoval, jestli je to skutečně on. No a to bylo nepříjemný.”

Na vojně také zažil začátek okupace v srpnu 1968.

„Asi ve tři ráno vtrhnul na světnici, kde nás bylo dvacet, dozorčí, z chodby a říká: Kluci, je to hrozný, je válka. A my jsme mysleli, že si dělá legraci, tak jsme po něm házeli boty a říkali jsme 'neblbni' a 'nedělej si srandu'. Ale když pak pustil rádio, tak jsme slyšeli, že překročily ty vojska hranice a tak dále. No a všichni jsme se vyděsili, páč jsme si říkali: No tak máme jít do civilu a bude válka. No a ráno v šest hodin jsme dostali rozkaz, abysme šli ke staršinovi napáskovat střelivo do zásobníku, no a že budeme prostě válčit, že jo, což bylo teda hrozný.”

A jak to pokračovalo dál?

„My jsme měli všichni strašnej strach, protože jsme samozřejmě věděli, že to asi nebude legrace, že jo. Tak v podstatě do druhýho dne jsme byli v pohotovosti, no a za dva dny už naši velitelé popíjeli vodku s ruskejma důstojníkama a bylo po celý revoluci.”

Milan Simon se v 80. letech zúčastnil protestů proti komunistickému režimu.

„Měl jsem z toho otřesnej zážitek, protože jsem tam šel s kamarádem z práce, kterej byl těžce nemocnej, bral asi dvanáct prášků, měl epilepsii, takže se nemoh ani rychle pohybovat a samozřejmě nás pronásledovali v Anglický ulici v Praze, že jo, policisti, a on nemoh běžet, on šel pomalu, takže ho zatkli, zmlátili ho a odvezli ho do Ruzyně a byl ve vyšetřovací vazbě tři měsíce, kde ho fyzicky totálně zničili jo, protože neměl léky samozřejmě, tak ta choroba se zhoršila.”

Pak ale naštěstí přišla sametová revoluce 1989, kterou bere jako jeden z nejlepších momentů v historii naší země.

„Pro mě bylo velice příjemný zúčastnit se setkání na Staroměstskym náměstí a později na Letný, kde vystoupili třeba naši umělci, vystoupil tam Havel a další lidi, kteří oznámili, že komunismus konečně padnul a že nastane nová situace.”

Na druhou stranu se mu ale po pádu komunismu nelíbilo chování některých lidí.

„Můj kamarád dělal v ČKD, všichni mu říkali: Hele, odchází náš vedoucí, my chceme, abys byl Ty náš vedoucí, aby sem nedali nedali někoho zvenku, někoho cizího. A on řekl: No tak není problém. Ovšem dali mu jako podmínku, že musí být ve straně. A všichni říkali: Vstup tam, my za tebe budeme platit příspěvky a chodit místo tebe na schůzi... A on teda do té strany vstoupil a po roce 89 pak všichni na něj plivali a křičeli, že je komunista, aby okamžitě odtamtad odešel jo, což mně připadalo prostě jako nesmysl.“

Milan Simon se v životě věnoval mnoha zajímavým profesím. V roli dokumentaristy, psychoterapeuta a učitele se vždy snažil řídit životním mottem, které nám na závěr prozradil.

„Říkám všechno má svý řešení no, všechno. To je taková moje představa.“